

תפ"ח 17416/07/12 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 17416-07-12 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני: כבוד השופט זלוצ'ובר

כבוד השופטת רז-לוי

כבוד השופט פרידלנדר

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד בלנר - מפמ"ד

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

ע"י עו"ד בונדר - ס.צ.

גזר דין

ניתן לפרסם את עיקרי גזר הדין בכפוף לכך שאסור לפרסם כל פרט המזהה את המתלוננת לרבות שמה, מקום מגוריה, מקום הלימודים והעבודה. הואיל והמתלוננת הינה בתו של הנאשם, על מנת להגן עליה - נאסר גם פרסום פרטים מזהים של הנאשם.

השופט נתן זלוצ'ובר:

הנאשם הורשע, בהכרעת הדין מיום 13.05.2015, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות מין רבות וחמורות, ובעבירות אלימות שביצע בביתו המתלוננת, ילידת שנת 1994 שהייתה קטינה בעת ביצוע העבירות כלפיה (להלן "המתלוננת"). בנוסף הורשע הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

בהכרעת הדין נקבע:

כאמור בחלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררה המתלוננת עם הנאשם, אמה, אחיה ואחיותיה.

במהלך השנים 2002-2008, כשהמתלוננת למדה בכיתות א'-ו', אחיה נהג לבצע בה עבירות מין.

הנאשם ואימה של המתלוננת, אשר ידעו על מעשי האח נהגו לשוחח עמה ולהזהירה שהאח לא יחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, כי אז אף אחד לא ירצה להתחתן אתה. הנאשם אף נהג לומר למתלוננת להפסיק את מעשיה עם האח.

עובדות האישום הראשון בו הורשע הנאשם:

מאז שהמתלוננת הייתה בכיתה ז', בין השנים 2008-2012, הנאשם נהג לבצע בה מספר רב של עבירות מין. הנאשם ביצע במתלוננת את המעשים האמורים בסופי שבוע, אחת לשבועיים או לשלושה שבועות, כאשר המתלוננת הייתה מגיעה לביתה לחופשה מהפנימייה.

כאשר לא היה איש בבית, מלבד הנאשם והמתלוננת, נהג הנאשם לסגור את הווילונות, להתפשט לחלוטין, להרים את המתלוננת בידיו ולקחת אותה לאחד החדרים, שם היה מפשיט אותה, משכיבה על מיטה או מזרון, ממשש בידיו את חזה, מנשק את חזה ומוצץ את פטמותיה. הנאשם היה מניח את איבר מינו על חזה של המתלוננת ומחכך את איבר מינו בין שדיה. הנאשם היה מלטף בידיו את איבר מינה של המתלוננת, מחדיר את איבר מינו לפיה ומורה לה למצוץ את איבר מינו. הנאשם היה ממשיך במעשיו עד אשר היה בא על סיפוקו ושופך את זרעו על גופה של המתלוננת.

במהלך התקופה, הנאשם נהג לומר למתלוננת שאמה "לא נותנת לו" ושהמתלוננת היא האופציה היחידה.

בשלב כלשהו במהלך התקופה המתלוננת הבינה שמעשיו של הנאשם אינם מעשים רגילים של אב כלפי בתו ואמרה זאת לנאשם. לאחר מכן סירבה המתלוננת לאפשר לנאשם לגעת בגופה ולבצע בה מעשים מיניים. למרות זאת, המשיך הנאשם במעשיו. גם כשהמתלוננת בכתה וביקשה מהנאשם שיפסיק את מעשיו, הנאשם המשיך במעשיו ובחלק מהמקרים אמר למתלוננת שעד שהוא לא "יגמור" שלוש פעמים - הוא לא יעזוב אותה.

בחמש הזדמנויות שונות במהלך שנת 2010, הנאשם החדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת.

בחופש הגדול בשנת 2010, בעת שהמתלוננת התרחצה, הנאשם נכנס לחדר המקלחת ואמר למתלוננת שהוא רוצה לסבן לה את הגב. הנאשם הוריד את מכנסיו ותחתוניו והורה למתלוננת לעמוד על ארבע על הרצפה כשהיא ערומה. הנאשם נעמד מאחורי המתלוננת והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. כתוצאה ממעשיו, סבלה המתלוננת מכאב, דיממה מפי הטבעת וסבלה מעצירות במשך ימים.

באחד הלילות בחודש אדר בשנת 2012, בעת שאימה של המתלוננת ישבה שבעה על מות אביה ונעדרה מהבית, לקח הנאשם את המתלוננת לחדר השינה, הפשיטה והשכיבה על גבי המיטה, מישש בידיו את חזה, נישק את חזה ומצץ את פטמותיה. הנאשם הניח את איבר מינו על חזה של המתלוננת וחיכך את איבר מינו בין שדיה. הנאשם החדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת והורה לה למצוץ אותו. הנאשם המשיך במעשיו לאורך כל הלילה, עד אשר בא על סיפוקו.

בחלק מהמקרים המתוארים, החל מחודש כסלו בשנת 2011, הנאשם החדיר את אצבעות ידיו לאיבר מינה של המתלוננת, תוך שהוא מסב לה כאב רב.

בחלק מהמקרים, הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת.

הנאשם, נהג להעיר למתלוננת על כך שאינה מגלחת את ערוותה ואמר לה שאם לא תעשה כן - הוא יכה אותה. המתלוננת לא גילחה את ערוותה מתוך תקווה שהנאשם יפסיק לגעת בה. בשל כך, הנאשם הכה את המתלוננת, חבט בגופה עם מקל מטאטא ומגב והמשיך לבצע בה את המעשים המתוארים לעיל.

בנוגע לאישום זה הורשע הנאשם בביצוע:

א. עבירות מין במשפחה - אינוס - מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ב) רישא **לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן "החוק").

ב. עבירות מין במשפחה - מעשה סדום - מספר רב של עבירות לפי סעיף 351 (ב) סיפא לחוק.

ג. עבירות מין במשפחה - מעשה מגונה - מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) + 345(א)(1).

ד. עבירות מין במשפחה - מעשה מגונה - מספר רב של עבירות לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1).

ה. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

ו. תקיפה בנסיבות מחמירות - מספר עבירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק.

עובדות האישום השני בו הורשע הנאשם:

החל מחודש יוני בשנת 2007, במספר רב של הזדמנויות, הנאשם נהג להכותה בגופה ובראשה.

הנאשם חבט בגופה של המתלוננת במקל מטאטא ובמגב והצליף בגופה ובראשה עם כבל חשמל. כתוצאה מכך, בחלק מהמקרים המתלוננת נפצעה בראשה ונזקקה לקבלת טיפול רפואי - הדבקה או תפירה של הפצע.

הנאשם השליך כיסא על ראשה של המתלוננת מספר פעמים.

באחד המקרים, הנאשם חבט בידה של המתלוננת פעם אחר פעם במקל, עד אשר ידה התנפחה. המתלוננת נלקחה למיון שם נמצא שנקעה את ידה. אמה של המתלוננת אמרה לצוות הרפואי שהמתלוננת נפלה.

באחד המקרים, במהלך חג שמחת תורה, הנאשם כעס על המתלוננת על כך שלא בישלה אוכל טוב לטעמו, הורה לה לשים את ידה בכיור ושפך על ידה מרק חם. כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת כוויה ביד ימין.

בסמוך לתאריך 03.01.2012, בכתה המתלוננת בפני אחיה ג' ואמרה לו שהיא צריכה כסף. אימה של המתלוננת שמעה את הדברים וכעסה עליה. הנאשם בתגובה רדף אחרי המתלוננת שברחה לאחד החדרים, לקח בידו כבל חשמל, קיפל אותו לשניים והצליף בראשה של המתלוננת ובידיה, אותן אחזה המתלוננת מעל לראשה על מנת להתגונן מפני המכות.

אחיה של המתלוננת, א', שהיה בחדר וראה את מעשי הנאשם, דחף את הנאשם, הרחיקו מעל המתלוננת והורה לה לצאת מהר מהבית. המתלוננת נסעה לבית מורתה והיא פינתה אותה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים, כאשר המתלוננת סובלת מנפיחות עזה בפניה ובראשה, המטומה בעין ימין, נפיחות ברקה, בעין ובאפרכסת ימין ושריטה גדולה ברקה. המתלוננת שלא רצתה לחשוף את מעשי הנאשם, סיפרה כי נפגעה מאוטובוס. המתלוננת שבה לפנימייה, שוחחה עם הנאשם בטלפון ושאלה אותו מתי יפסיק להכותה והוא השיב שלא יפסיק עד אשר "תיתן לו את כולה". לאחר זמן מה הנאשם הגיע לבקר את המתלוננת בפנימייה. המתלוננת אמרה לו שאם הוא לא ישתנה היא תספר על מעשיו. הנאשם איים על המתלוננת שאם תעשה זאת הוא ישלח אותה שוב לבית החולים. המתלוננת פנתה למרכזת הפנימייה, ש', וסיפרה לה שהנאשם מכה אותה מאז שהייתה ילדה ושהוא זה שגרם לחבלות בראשה ובפניה. המרכזת

התקשרה אל הנאשם ודיברה אתו על הנושא. בסוף השבוע יצאה המתלוננת לחופשה בביתה. הנאשם הכה אותה בעוצמה רבה, חבט בגופה ובראשה עם מקלות מטאטא עד שהמקלות נשברו וגרם למתלוננת לפציעה בראשה.

בנוגע לאישום זה הורשע הנאשם בביצוע:

א. תקיפה בנסיבות מחמירות - מספר עבירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק.

ב. תקיפת קטין - מספר רב של עבירות לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק.

ג. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

עובדות האישום השלישי בו הורשע הנאשם:

בתאריך 26.06.12 הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם על מנת לעכבו לחקירה בגין האירועים נשוא האישומים לעיל. אשתו של הנאשם שיקרה לשוטרים וטענה שהנאשם נמצא באשקלון. השוטרים ערכו חיפוש בבית ומצאו את הנאשם מסתגר בחדר נעול בבית. השוטרים דפקו על דלת החדר וקראו לנאשם לצאת אך הנאשם סירב. רק לאחר שהשוטרים בעטו בדלת החדר ופתחו אותה, הנאשם נעצר.

בנוגע לאישום זה הורשע הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

תסקיר נפגעת העבירה

המתלוננת רווקה בת 21, שוהה במסגרת טיפולית-שיקומית לצעירות בסיכון מתאריך 20.02.2014 ומשולבת בעבודה במעון לפעוטות במסגרת שירות לאומי.

עורכת התסקיר ציינה, כי מסכת חייה של המתלוננת מטלטלת ומזעזעת, כאשר הפגיעות בה התחילו בגיל צעיר, תחילה על ידי האח ואחר כך על ידי אביה-הנאשם. הפגיעות נמשכו על פני השנים הקריטיות בעיצוב התפתחותה ואישיותה. תמונת הנזק הקשה ורבת הפנים שחוותה המתלוננת קשורה לגיל ולשלב ההתפתחותי בו נפגעה, למאפייני הפגיעות, לקשר עם הפוגע שהוא אביה ולמאפיינים של הסביבה המשפחתית והדינמיקה של היחסים והתפקידים התוך משפחתיים שאפשרו את המשך הפגיעות.

לדברי עורכת התסקיר, מתיאוריה של המתלוננת עלה, כי היא גדלה בתנאים ובחוויה פסיכולוגית של שבי, כשכל קיומה וצרכיה תלויים בעיקר בנאשם, תוך בידוד של המשפחה ממערכות תמיכה חברתיות ומשפחתיות. בידוד זה השפיע ואפשר את הפגיעות הקשות והמתמשכות, כאשר הפך את המשפחה, על כל המתרחש בה, למערכת סגורה בפני החוץ, בה חיה המתלוננת מתוך תחושת פחד קיומי וכניעה וללא מנגנונים בשלים להתמודדות. המתלוננת תיארה, כי הנאשם שלט על מרחב חייה מילדות, באמצעות פגיעות מיניות ואלימות. צרכיה הבסיסיים היו תלויים בו והיא הפכה לשותפה פעילה למעשי הפגיעות באמצעות שיטות הפחדה, פיקוח, אלימות ובידוד חברתי.

המתלוננת ציינה, כי הזיכרון הראשון בחייה הוא זיכרון הפגיעות. היא נולדה לתוך מציאות טראומטית ובשל מיקומה בסדר האחים - בת ראשונה לאחר שני בנים - האלימות כלפיה מצד הנאשם, הייתה קשה במיוחד ויומיומית. היה לה

תפקיד מרכזי בבית - "כמו אמא". סדר יומה כלל טיפול במשק הבית, בישול, הגשת מזון למשפחה, ניקיון ועוד. אישיותה התעצבה סביב התפיסה שהיא חיה למען האחר וצרכיו, תוך כניעות בסיסית וחוסר יכולת לבנות אישיות נפרדת.

העובדה שהפגיעות התרחשו בבית המשפחה, כאשר בחווייתה של המתלוננת אימה ידעה על הפגיעות, מחריפה את תחושת הבגידה שחוותה המתלוננת מצד אימה ואת תחושת חוסר המוגנות שאתה חיה מאז.

מפקחת נפגעי העבירה התרשמה, כי המרכיבים המשמעותיים בהערכת הנזקים שנגרמו למתלוננת הם:

1. תחושת זהות מעוותת ומבולבלת - פגיעה גסה במשימות הסתגלותיות נורמליות וביכולת שלה לתת אמון בסביבתה וביחסים בין אישיים.

המתלוננת אמרה, כי מעולם לא היו לה קשרים חברתיים נורמליים עם בנות גילה. פגיעותיו של הנאשם ערערו את הביטחון והדימוי העצמי שלה והיכולת לתת אמון בסיסי בבני אדם. גם כיום, אין לה קשרים חברתיים עם אף אחת מהצעירות במסגרת הטיפולית בה היא שוהה. מתיאורי הגורמים הטיפולים עולה, כי למתלוננת יש חוסר בהבנת גבולות ומה מקובל במערכות יחסים, חוסר אמון, נטייה לקורבנות ולניצול על ידי הסביבה, הרגל לחיות תוך שקרים והסתרה - וכל אלה מקשים עליה ליצור קשרים חברתיים תקינים.

כתוצאה מכך, אף קיים קושי להשתלב בתעסוקה, היות והדבר דורש יכולות חברתיות.

2. נזק מורכב במיוחד בתחום המיני והקשר הזוגי - תהליך התבגרותה של המתלוננת סולף ועוות ונשלל ממנה תהליך התפתחותי תקין. המתלוננת תיארה, כי עד לאחרונה חשה רתיעה והסתייגות מכל קרבה לגבר, נער או ילד, עד כדי תחושה של התעלפות. היא חשדה שכל גבר שמסתכל עליה מעוניין לפגוע בה, נכנסה ללחץ והסתגרה. לדבריה, היא לא הייתה מסוגלת לנסוע לבד בתחבורה ציבורית מחשש שישב או יעמוד לידה גבר. עם הזמן ובעקבות הטיפול שהיא עוברת חל שיפור במצבה. המתלוננת תיארה, כי כאשר ניסתה להיפגש עם גברים לצרכי שידוכים ובניית זוגיות, נרתעה וחשדה במניעים לקשר אתה וחווה "פלאשבקים" מפגיעותיו של הנאשם.

3. ניתוק ממשפחתה - למתלוננת אין כל קשר עם משפחתה הגרעינית וזהו אבדן קשה עבורה. גם עם המשפחה המורחבת יש לה קשר מועט ביותר. בעקבות זאת המתלוננת מרגישה בודדה מאוד, חסרת תמיכה ואף מואשמת על ידי בני משפחתה, כי הרסה את הבית. המתלוננת ביטאה תחושות אשמה. למתלוננת ביטחון וערך עצמי נמוכים, כתוצאה מההתעללות המתמשכת, שיצרה אצלה דימוי של "לא ראויה" ו"לא שווה".

4. נטיות אבדניות - המתלוננת ביצעה מספר ניסיונות אבדניים בעקבות הלחצים שהופעלו עליה מצד בני משפחתה ומידע שהועבר אליה על סבלו של הנאשם בכלא. המתלוננת תיארה, כי מחשבות אבדניות ממשיכות להעסיק אותה, עם זאת ציינה, כי כיום היא מתקשרת אל הפסיכולוגית בשעת מצוקה. לדעת המפקחת על נפגעי העבירה, קיים סיכון מתמשך לאובדנות.

5. נזקים שבאים לידי ביטוי בשגרה היומיומית - המתלוננת תיארה תחושת דריכות מתמדת, תחושת פחד שמציפה אותה למשמע צעקות, הפרעות חמורות באופן יומיומי בשינה המלוות בקשיי נשימה. המתלוננת ציינה, כי ישנם מצבים בהם היא לפתע מתנתקת מהסובבים אותה ולא מקשיבה למתרחש. להערכת המפקחת על נפגעי העבירה, חלק גדול בהתנהגותה של המתלוננת היום הוא הישרדותי ומבטא תחושת "אוש וקושי להאמין באחר ובעצמה.

בהתאם לאמור, המתלוננת זקוקה לטיפול ארוך טווח והמפקחת על נפגעי העבירה המליצה לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי כספי למתלוננת, כחלק מההכרה בפגיעות בה ועל מנת שתוכל לפעול לשיקומה, בדרך שתבחר.

טיעונים וראיות לעונש

התובעת טענה לעניין העונש, כי המדובר בביצוע מסכת זוועות של הנאשם בבתו המתלוננת. חריגותו של התיק טמונה ברוע שאפף את ביצוע העבירות ובנזקים שנגרמו למתלוננת. התובעת ציינה, כי בעקבות חשיפת מעשיו של הנאשם המתלוננת נותרה כיום לבד במערכה, נותקה ממשפחתה ומביתה וכיום היא שוהה במקום חסוי. התובעת ציינה, כי המתלוננת "נעלמה" לפני מתן עדותה בבית המשפט.

הנאשם פגע בכבודה של המתלוננת, באוטונומיה על גופה, בשלמות גופה ובבריאות נפשה בצורה אנושה. המתלוננת לא הכירה מציאות אחרת. זו הייתה מציאות חיה. גם במסגרת ההליך, הנאשם ועדי ההגנה הכפישו את המתלוננת, קראו לה "דמיונית", "שקרנית" ועוד. תסקיר הנפגע מדבר בעד עצמו בכל הנוגע לנזקים המשמעותיים שנגרמו למתלוננת בעקבות מעשיו של הנאשם. במעשיו של הנאשם יש מנגנון של החמרה: בתחילה, הנאשם נהג באלימות כלפי המתלוננת, בהמשך החל לבצע בה עבירות מין ולאחר מכן ביצע בה עבירות מין בכוח.

התובעת ציינה, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין הוא בין 25-30 שנות מאסר בפועל ועונשו של הנאשם צריך להיגזר שלא בחלקו התחתון של המתחם, נוכח הפגיעה העצומה במתלוננת. התובעת הדגישה, שהנאשם לא הביע חרטה על מעשיו ואין כל יסוד המצדיק הקלה בעונשו. התובעת ביקשה להטיל על הנאשם אף עונש מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת, על מנת שתוכל לשקם עצמה.

שני עדי הגנה העידו בבית המשפט לעניין העונש:

ע"ה/1 'א' העיד, כי הוא מכיר את הנאשם 30 שנים. לדבריו, הנאשם התעסק בענייני סת"ם הדורשים תכונות ייחודיות. הנאשם היה מדקדק בעבודתו. העד ציין, כי משפחת הנאשם במצב כלכלי ירוד וההליך הנוכחי החמיר את מצבם הכלכלי והחברתי. לדבריו, גם הנאשם לאחר שירצה את עונשו יתקשה להשתלב בחברה ויש להתחשב בכך.

ע"ה/2 'ח' נ' העיד, כי הוא והנאשם למדו יחד בכולל 10 שנים. לדבריו, הנאשם נהג לעזור לחבריו. העד ציין, כי ההליך הנוכחי גרם סבל רב לנאשם לבני משפחתו. המשפחה ממש מתפרקת ומקווה שהנאשם יצא וישתקם.

ב"כ הנאשם טען, כי רף הענישה הקיים בעבירות מסוג זה נמוך בהרבה מהמתחם שהציעה התובעת לקבוע, גם כאשר מתייחסים לגבול התחתון של המתחם שאליו הפנתה.

ב"כ הנאשם הפנה למספר פסקי דין, אשר לדבריו, נסיבותיהם חמורות יותר מהנסיבות שבפנינו ונקבע בהם עונש נמוך בהרבה מהמתחם שהוצע על ידי התובעת. לדבריו, העבירות בוצעו במשך 4 שנים, כאשר חומרת המעשים התעצמה רק בתקופה האחרונה של ביצוע המעשים. המתלוננת בעצמה העידה שהמעשים נעשו כאשר הייתה בחופשה, פעם בשלושה שבועות ולא נטען שהמעשים בוצעו בכל חופשה ולפיכך תדירות המעשים הייתה נמוכה ביחס למקרים אליהם הפנתה התובעת.

ב"כ הנאשם טען, שהרף העליון שצריך להיקבע במסגרת מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה שבפנינו הוא 15 שנים. לדבריו, יש להתחשב בכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, עצור במשך תקופה ארוכה ואב לילדים שעוברים תקופה לא פשוטה בעקבות ההליך הנוכחי; ולפיכך יש לגזור על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם. ב"כ הנאשם ציין, כי יש להתעלם מנזקים שתוארו בתסקיר שאינם באחריותו של הנאשם ולא יוחסו לו כגון האמירה שהמתלוננת ניסתה להתאבד. מדובר בעדות מפי השמועה ועניין זה לא הוזכר מפיה של המתלוננת במהלך ההליך.

הנאשם אמר, כי הוא "זכאי מוחלט". לדבריו, הוא עצור שלוש שנים, המעצר קשה מאוד ואסירים מתעללים בו.

דין

1. כמפורט בסעיף 40ב לחוק העונשין, **"העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**, כאשר חומרת מעשה העבירה הינה בנסיבותיו.

בדברי ההסבר להצעת החוק צוין, כי יחס הולם **"מבטא את עקרון הגמול"**.

2. בהתאם לסעיף 40ג בחוק העונשין, יש לקבוע האם מדובר בעניינו בריבוי אירועים או שמא יש לראות את כל הפגיעות המיניות ואת כל המעשים האלימים כאירוע אחד.

בעפ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** [לא פורסם, ניתן ביום 29.10.2014] צוינו המבחנים שהתפתחו בפסיקה לצורך הכרעה בשאלה זו:

"האחד, המבחן הצורני-עובדתי, שבמסגרתו בוחנים האם ניתן להפריד בין פעולות שנעשו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, דהיינו האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה לתת-פעולות או שמא בשרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת. השני, המבחן המהותי-מוסרי, שנוגה בעיקר בעבירות הנעברות בגופו של אדם (להבדיל מעבירות רכוש), ושבמסגרתו מתמקדים בנזקים שגרמה התנהגותו של העבריין לנפגעי העבירה ובאינטרס החברתי שנפגע. במסגרת מבחן זה נבחנת בין היתר - אם לא בעיקר - שאלת ריבוי הנפגעים. בהקשר זה נקבע והודגש בשורת פסקי דין כי כאשר מדובר במספר נפגעים ממעשה אלימות או מעבירות מין יש לכל אחד מהנפגעים אינטרס עצמאי לשמירה על שלום גופו, אשר מטה את הכף לטובת "פיצול" המעשים והעונשים".

נראה שהגם שהמעשים האלימים החלו לפני הפגיעות המיניות מצדו של הנאשם יש לראות בכל המעשים המיניים והאלימים אירוע אחד ולא מספר אירועים נפרדים:

א. כל הפגיעות, הן המיניות והן הפיזיות בוצעו על-ידי הנאשם באותה מתלוננת - בתו, והכל בוצע בתוך התא המשפחתי - בבית.

ב. הנזקים שנגרמו למתלוננת, המפורטים בהרחבה בתסקיר נפגעת העבירה, הינם תוצאה ישירה של

הפגיעות המיניות והאלימות במהלך השנים. לא ניתן להפריד את ראשי הנזק ביחס למעשיו של הנאשם.

ג. התרשמתי במהלך המשפט, מדברי המתלוננת, מדברי הנאשם עצמו במשטרה ובית המשפט וגם מתסקיר נפגעת העבירה, כי ברקע לביצוע העבירות, הן עבירות האלימות והן עבירות המין - מצוי היחס של הנאשם כלפי המתלוננת ושנים של התנהלות של החפצתה. ההחפצה החמורה, באה לידי ביטוי, בין היתר בדברים הבאים:

1. נראה שהנאשם ידע שבשנים 2002-2008, בנו מבצע עבירות מין במתלוננת הקטינה - בתו, ולא טרח למנוע זאת, אך טרח להזהירה שלא תיכנס להריון.

2. האלימות הפיזית באותה עת (משנת 2007, כפי שהורשע הנאשם) אינה אלא המשך טבעי למעמדה הנחות במשפחה, להחפצתה, ליחס כלפיה ולכך שלא הוענקה לה הגנה ראויה מפני הפגיעות המיניות על-ידי האח.

3. כשפסקו עבירות המין מצד האח, ממש כחפץ העובר מיד ליד, הודיע הנאשם שעתה תורו. הפגיעות המיניות הקשות, החמורות והבזויות שהגיעו לאחר מכן מצד הנאשם, אינן אלא המשך לאותה החפצה של המתלוננת שהנאשם לא ראה בה אלא חפץ וכלי לסיפוקו, כשברקע המשיכו אף הפגיעות האלימות.

רק לשם הדגמה, אזכיר, כי כדי לתמוך בטענתו שהוא לא ביצע עבירות מין במתלוננת מצא הנאשם לנכון לטעון בעדותו בבית המשפט שלא ייתכן שהוא פגע מינית במתלוננת, מכיוון שהיה לה ריח רע. לדבריו **"תשאלו פה יש עוד גברים, תשאלו אותם אם משהו מתקרב למי שמסריח? לא מתקרב. זה המציאות. לא שאני שונא אותה או משהו... אבל המציאות הייתה שגם אם אתה היית רוצה, אתה נדחה מהדבר הזה"** (פרוטוקול מיום 19.06.2014 עמ' 328 ש' 1-7).

בהתאם לאמור, נראה שאין לנתק את ביצוע עבירות האלימות וביצוע עבירות המין ולראות בהם שני אירועים נפרדים, אלא יש להתייחס אליהם כמכלול אחד של פעולות וכאירוע אחד, ולקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

3. אין להשלים עם כל פגיעה פיזית ומינית ובייחוד כאשר הפגיעה מתבצעת כלפי קורבנות רכים בשנים ועל אחת כמה וכמה כאשר היא מתבצעת במסגרת התא המשפחתי, בידי אב כלפי בתו. לא רק שביתה של המתלוננת לא היה מבצרה אלא הוא המקור לכל תלאותיה ובמקום ביטחון ואהבה קיבלה רוע, ניצול מיני ואלימות בשפע.

המקרה שבפנינו טומן בחובו חומרה יתרה - המתלוננת גדלה בצל האלימות והפגיעות המיניות החמורות. זו הייתה מציאות חייה וכדבריה - היא גדלה בתנאים ובחוויה פסיכולוגית של שבי, כשכל קיומה וצרכיה תלויים בעיקר בנאשם.

כאשר המתלוננת הייתה בכיתה א', החל אחיה לפגוע בה מינית, בידעת הנאשם ואימה וללא כל התערבות מצדם, מלבד האזהרות לבל תיכנס להריון כתוצאה ממעשיו - **ממש כך**. פגיעותיו של האח נמשכו עד שהייתה המתלוננת בכיתה ז', אז פנה אליה הנאשם ואמר לה שכעת, משגדלה, עליה להפסיק את מעשיה עם האח "ולהתחיל להיות אתו" ושכך מקובל בין אב לבתו. וכך, במשך כארבע שנים, הייתה המתלוננת כחומר בידיו של הנאשם ונתונה לדפוסי התנהגותו המעוותת - הנאשם נהג במתלוננת כבשפחת מין, כאשר הפגיעות המיניות הלכו והחמירו וחלקן אף נעשו תוך כדי

הפעלת כוח. גם כאשר המתלוננת בכתה וביקשה מהנאשם שיפסיק את מעשיו, הנאשם לא חדל ממעשיו ואף אמר לה **"שעך שהוא לא יגמור שלוש פעמים - הוא לא יעזוב אותה"**.

באחת ההזדמנויות החדיר הנאשם את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת וגרם לה לכאבים, דימום ועצירות. בהזדמנות אחרת, כאשר אימה של המתלוננת ישבה שבעה על מות אביה ונעדרה מהבית, ביצע הנאשם במתלוננת סדרת עבירות מין חמורות במהלך כל הלילה. כאמור, ברקע לעבירות המין היו עבירות האלימות.

4. הנאשם פגע בערך החברתי של ההגנה על כבודה וביטחונה של המתלוננת בצורה אנושה. הנאשם פגע בשלמות גופה, באוטונומיה שלה על גופה, ובזכותה של המתלוננת לחיות חיי שלווה וביטחון ולהיות מוגנת בביתה.

5. עוד מילדות נהג הנאשם במתלוננת בזלזול ובאלימות, תוך השפלת המתלוננת וביזויה כמעט בכל דרך אפשרית. המתלוננת כונתה בקרב בני המשפחה כילדה "דמיונית", דחוייה ובלתי רצויה, ובהנחת אלו הנאשם ראה במתלוננת "טרף קל" לבצע בה את זממו. ההתבטאויות של הנאשם ביחס למתלוננת במהלך ההליך במשטרה ובבית המשפט, מלמדות שראה בביתו שלו כלי שנועד לספק את צרכיו, חפץ דומם ללא רצונות וללא רגשות ומעידות על תפיסתו המעוותת ביחס למתלוננת והנסיבות החמורות סביב ביצוע העבירות.

הנאשם הוא האשם הבלעדי בביצוע העבירות, חלקו ומידת שליטתו על ביצוען היו מוחלטים, ובנסיבות חייה העגומות, אישיותה של המתלוננת עוצבה כך, שתהיה כנועה לצרכיו באמצעות אלימות, והמקרים בהם ניסתה לסרב לדרישותיו, רק הביאו את הנאשם לפעול באלימות קשה יותר תוך ביזוי המתלוננת. הנאשם ניצל את מעמדו כאביה של המתלוננת. הוא ניצל את מרותו וסמכותו כהורה, את תמימותה של בתו ואת חרדתה לגורל משפחתה ואף גרם לה לחשוב, כי הפגיעות המיניות הינן בגדר מעשים מקובלים בין אב לבתו. כאשר המתלוננת הטיחה בפני הנאשם שמדובר במעשים אסורים נהג הנאשם לומר למתלוננת שאמה **"לא נותנת לו"** ושאל את המתלוננת האם היא רוצה שהוא "ילך לשכנה" ואמר לה שהיא האופציה היחידה מבחינתו - הכל כדי לשעבדה לצרכיו ודחפיו.

הנאשם תכנן את מעשיו והם נעשו בשיטתיות ובקור רוח מחושב, כאשר המתלוננת הייתה חוזרת מהפנימייה - אחת לשבועיים או שלושה שבועות. המתלוננת ציינה, כי הנאשם נהג להתחיל במעשיו מיד לאחר שאימה הייתה יוצאת מהבית. חלק מעבירות המין בוצעו תוך כדי הפעלת כוח וחרף התנגדותה של המתלוננת. הנאשם אף היכה את המתלוננת כאשר לא גילחה את ערוותה בניגוד להוראות.

על אלה יש להוסיף את האופן בו בחר הנאשם לנהל את ההליך. המשפחה "גויסה" להשמעת גרסה אחידה ומגמתית שמטרתה להשחיר את פניה של המתלוננת ולהציגה כדמיונית ושקרנית.

במהלך כל תקופת הפגיעות ואף לאחר שהמתלוננת הצליחה לאזור אומץ ולהוציא לאור את מעשיו של הנאשם אף אחד מבני משפחתה לא עמד לצדה. המתלוננת הוקעה מקרב משפחתה המצומצמת והמורחבת, כאשר גורמים בסביבתה אף ניסו לטיח את הפרשה, לחצו עליה לבטל את תלונתה והמתלוננת אף הוברחה לחו"ל זמן קצר לפני מועד עדותה בבית המשפט, ושבה, כפי שהמתלוננת ספרה, רק כאשר הגורמים הנוגעים בדבר, מצד הנאשם, הבינו כי העובדה שהיא אינה נמצאת כדי להעיד, בנסיבות בהן הוברחה לחו"ל, פועלת רק לחובת הנאשם.

תסקיר נפגעת העבירה בעניינה של המתלוננת מתאר את הצלקות בהן צולקו נפשה ונשמתה. הנזקים שנגרמו למתלוננת בעקבות מעשיו של הנאשם הם משמעותיים ונוגעים כמעט בכל היבט בחייה. הנאשם הרס את ילדותה

ובגרותה של המתלוננת, ערכיה, רוחותה ופגע פגיעה אנושה במהלך התפתחותה הפיזית והנפשית. כיום המתלוננת שוהה במסגרת טיפולית-שיקומית לצעירות בסיכון, זאת לאחר, שכתוצאה מניהול ההליך הנוכחי בני משפחתה של המתלוננת נידו אותה. התמונה המצטיירת מתסקיר נפגעת העבירה היא קשה מאוד, של פגיעה רחבת היקף בכל מישורי החיים, ואין לדעת האם יעלה בידה של המתלוננת למצוא מזור לנזקים הרבים שנגרמו לה בעקבות מעשיו של הנאשם.

6. הגם שישנו מנעד רחב של עונשים כאשר עסקינן בעבירות מין, פסיקת בית המשפט העליון באשר לעבירות מין בכלל ועבירות גילוי העריות בפרט מבטאת את ההשקפה, כי יש להעניש בחומרה עברייני מין בכלל ואלה המבצעים זממם בקטנים בפרט ובייחוד כאשר עסקינן בבני משפחה.

א. ע"פ 701/06 פלוני נ' מדינת ישראל (04.07.2007) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות מין חמורות בבתו מאז שהיתה בת 12 ובמשך שש שנים. בעקבות כך נדון ל-24 שנות מאסר, שלוש שנים מאסר על-תנאי, ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 70,000. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו והדגיש:

"המערער, בדרך מרושעת, חסרת רחמים ומעוררת שאט נפש, עשק את ילדותה של בתו, גזל ממנה את נעוריה, וגזר עליה חיים מיוסרים אשר ילוו אותה עוד שנים רבות. עבירות מין באשה הן עבירות קשות באשר לא רק פגיעה פיזית גלומה בהן, אלא גם פגיעה נפשית ורמיסת כבודה של הקורבן כאדם. קשות שבעתיים הן עבירות מין המתבצעות בתוך משפחה, ובמיוחד כאשר אב מבצען בבתו, בשר מבשרו. המערער, שבוי בידי יצרו ותאוותו, ראה בילדתו אובייקט מיני זול ונגיש בו עשה ככל העולה על רוחו, משל היתה גוף נטול נשמה. מערער זה מקומו מאחורי סורג וברית, והואיל ונדמה כי בעבירות מסוג זה חוטאים לא מעטים, ראוי כי רמת הענישה תהיה כזו שתהווה גם מסר ברור וחד משמעי לרבים".

ב. ע"פ 7951/12 פלוני נ' מדינת ישראל (07.04.2014) - הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע מסכת ארוכה של עבירות מין בבתו מאז שהייתה בת 11 ובמשך 5 שנים, כמעט מידי יום ביומו. כן הורשע בביצוע עבירות סמים ועבירות הדחה בחקירה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 32 שנות מאסר. בית המשפט הדגיש, כי הגם שהנאשם הודה בביצוע המעשים, מדובר בנסיבות חמורות במיוחד המצדיקות הטלת עונש חמור. בית המשפט העליון הפחית את עונשו של הנאשם והעמידו על 26 שנות מאסר, בשל עקרון אחידות הענישה.

בית המשפט העליון ציין:

"מעשיו של המערער הם מחרידים. קשה להביע את הזעזוע, את הזוועה שהייתה מנת חלקה של המתלוננת, התעללות מינית על בסיס יום-יומי לאורך שנים, תוך ניצול משווע של חוסר אונים מצדה כלפיו, בת קטינה אל מול אביה. על עבירות המין הרבות, נוספה גם הדחה לשימוש בסמים. זו הייתה מציאות חייה, הטראומה לא תמחה, ותוסיף להדהד במהלך התבגרותה ובכל ימי חייה. דומה כי כל בר-דעת מבין זאת ואין צורך להוסיף. לפני אשתו ובנו ממשיך המערער להכחיש את המעשים, והפגיעה הקשה כל-כך בבתו מתעצמת עוד מחמת התנכרות בני המשפחה כלפיה. הבת נותרה בודדה בעולמה ללא תמיכה משפחתית".

במקרה לעיל בצד עבירות המין נוספו גם עבירות סמים ועבירות הדחה בחקירה ובמקרה שלנו נוספו עבירות האלימות. בנוסף שם, הנאשם הודה במעשים שעה שבמקרה שלנו הנאשם מיצה עד תום את זכותו לנהל משפט על כל הכרוך בכך (ראה על המשמעויות להלן בסעיף 8).

ג. תפ"ח 4544-06-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (4.1.2015): הנאשם היה בן זוגה של אם המתלוננת, אותה גידל כאב מאז היותה בת שנתיים. הנאשם החל לבצע בו את מעשיו כשהייתה בת 14, ואלה נמשכו כ-5 שנים, מועד בו הוגשה תלונה נגד הנאשם. המעשים כללו מעשים מגונים בגופה, חיכוך איבר מינו בין רגליה, החדרת איבר מינו לפיה ובעילה. לעיתים תוך הפעלת כוח, הכול בניגוד לרצונה, תוך איום במילים ובאמצעות חרב גדולה. הנאשם גם לקח את המתלוננת לבית חברו, ושניהם ביצעו בה מעשים קשים. הוא הורשע לאחר ניהול משפט הוכחות, בביצוע מספר רב של עבירות מין מסוגים שונים. בית המשפט קבע מתחמי ענישה של 20-26 שנים (בגין האישום הראשון, אשר כלל מסכת שלמה של מעשים), ושל 7-10 שנים (בגין כל אירוע שבו לקח הנאשם את המתלוננת לחברו). בסופו של יום, הטיל בית המשפט עונש של 18 שנות מאסר בפועל בגין האישום הראשון, ו-8 שנות מאסר בגין כל אירוע באישום השני. חלק מהעונשים יהיו חופפים, כך שהנאשם ירצה עונש של 28 שנות מאסר בפועל, 3 שנות מאסר על תנאי למשך 3 שנים, ופיצוי למתלוננת על סך 180,000 ₪.

ד. תפ"ח 39260-09-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (19.11.2014) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות מין בבתו הקטינה במשך למעלה מ-5 שנים, מאז שהמתלוננת הייתה בת 10. בית המשפט גזר על הנאשם 17 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי למשך 3 שנים ופיצוי למתלוננת על סך 150,000 ₪. במהלך הפגיעות הרתה המתלוננת ונאלצה לעבור הפלה על ידי הנאשם. בית המשפט שקל לקולא את הודייתו של הנאשם שמנעה העדת המתלוננת ושקל במידה מוגבלת ומצומצמת את ההפרעה הנפשית ממנה הנאשם סובל. במקרה שבפנינו, כאמור, לא רק שהנאשם לא הודה בביצוע העבירות והמתלוננת נאלצה להעיד מספר פעמים בבית המשפט, אלא הנאשם גם בחר לנהל את ההליך תוך כדי הפעלת לחצים על המתלוננת והכפשתה.

ה.

ע"פ 8039/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.06.2014) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות מין (אינוס) בשתי בנותיו במשך שנים רבות וביצוע מעשה מגונה בביתו השלישית. בית המשפט המחוזי גזר עליו 25 שנות מאסר בפועל ובית המשפט העליון עמד על הנזקים המשמעותיים שנגרמו למתלוננות כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הותיר את העונש על כנו והדגיש:

"חומרתן הרבה של עבירות מין בתוך המשפחה נובעת בין היתר מכך שקטינים חשופים בתוך ביתם לפגיעה ללא יכולת להתגונן ולהימלט מפניה, כאשר המבוגר הפוגע משתמש באמונם, בכוח ובסמכותו כלפיהם על מנת לספק את רצונותיו המיניים. לפיכך עלינו להעביר מסר חד וברור כי המנצל את חולשתם ופגיעותם של קטינים יענש על כך בחומרה רבה" (ע"פ 6086/09 **פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (8.6.2010))."**

ו. ע"פ 2911/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (05.10.2014) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות מין בבתו במשך כחצי שנה ובביצוע עבירות אלימות במשך כארבע שנים כאשר במקרה אחד השתמש בכבל חשמל וגרם למתלוננת חבלה ברגלה, ובמקרה אחר הצליף בה באמצעות חגורה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם עונש של 17 שנות מאסר בפועל ובית המשפט העליון הפחית את העונש והעמידו על 14 שנות מאסר בפועל.

מבלי להמעט בחומרתו של מקרה זה, יש לציין, כי המקרה שבפנינו חמור הרבה יותר, שכן משך זמן

הפגיעות המיניות והפגיעות האלימות רב יותר וכן נסיבות ביצוע העבירות ובכלל זה הביזוי, ההחפצה וההשפלה שעברה המתלוננת, והרקע לביצוע - לאחר מסכת הפגיעות מצד אחיה ובידיעת הנאשם - חמורים יותר.

7. לאור הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו לעיל אני מציע לחברי לקבוע, כי:

מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 18 עד 23 שנות מאסר.

8. הגם שמעשיו של הנאשם חמורים מאוד, יש להתחשב לעניין העונש בנסיבותיו האישיות.

עדי ההגנה הדגישו את הפגיעה במשפחתו של הנאשם בעקבות ההליך הנוכחי ובשל מעצרו, אך כבר נקבע על ידי בית המשפט, כי בעבירות מסוג זה, כאשר הנאשם הוא שהביא לפגיעה במשפחתו, יש להתחשב באופן מופחת בנסיבה זו (ראו לעניין זה ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל).

לנאשם אמנם עומדת הזכות לנהל את הגנתו כפי הבנתו, אך כפי שקבע כבוד השופט אדמונד לוי ז"ל, ברע"פ 3849/05 דוד תורג'מן נגד מדינת ישראל:

"לנאשם זכות יסוד ובלתי מעורערת לנהל את הגנתו כפי הבנתו. זכות זו הנה חלק בלתי נפרד מאגד הזכויות העומדות לנאשם בפלילים, שבהצטרפן יוצרות הן את רשת ההגנה הדיונית שפורשים כללי הפרוצדורה הפלילית על נאשמים באשר הם. ברי, כי מימושה של זכות זו אינו עומד - ואינו יכול לעמוד - לנאשמים לרועץ. ברם, עת עושה בית-משפט במלאכת קביעת העונש, רשאי גם רשאי הוא להביא בחשבון, במניין שיקוליו, שיקולים דוגמת חיסכון בזמן שיפוטי, נטילת אחריות על המעשה והבעת חרטה. אין משמעות הדבר "החמרה" עם אלו הבוחרים לנהל את הגנתם עד תום, כי אם הקלה לגיטימית עם אלו הבוחרים להודות. ואוסף עוד זאת - בענייננו שלנו, נסיבות נוספות נזקפות לחובת הנאשם, כגון התרשמותו הקשה של בית-משפט השלום מהמבקש, והאופן בו בחר לנהג עצמו במהלך משפטו, וכן תסקיר המבחן שהוגש בענייננו, ממנו עולה כי הוא עודו מסרב ליטול אחריות על מעשיו, ומכחיש את ביצוע העבירות בהן הורשע."

הנאשם לא הכיר באחריותו על מעשיו ולא הביע חרטה עליהם, גם לאחר שניתנה הכרעת הדין. אין מחלוקת בדבר זכותו לנהל משפט עד תומו, אך במקרה כזה כשהנאשם מורשע לא יעמדו לזכותו ההודאה והחרטה והשיקול שהכרה באחריות מקלה ולו במעט על סבלה של המתלוננת. לכך יש להוסיף, כפי שפורט בהכרעת הדין בהרחבה, שהתרשמותו מהנאשם ומהאופן בו בחר לנהל את ההליך הייתה קשה מאוד. הנאשם לא בחל בשום אמצעי, כולל כינוי בתו המתלוננת בשמות גנאי, והפלגה בתיאורים משפילים ושליילים לגביה. אין דומה אי הבעת חרטה, שהיא לגיטימית מקום בו נאשם ממשיך לטעון לחפותו, לאופן בו נהג הנאשם בפועל - ביזוי חסר מעצורים וגבולות של המתלוננת, מתחילת המשפט ועד סופו. עוד יש לציין, שהמתלוננת נאלצה להעיד מספר פעמים בבית המשפט ולחוות שוב ושוב את החוויה הקשה של החקירה הנגדית.

לאור האמור ובשל אופיין של העבירות, חומרתן המיוחדת ונסיבות ביצוען יש להתחשב אף ביסוד הרתעת הרבים בגזירת עונשו של הנאשם ולהעביר מסר ברור, כי בית המשפט מתייחס בחומרה רבה לביצוע עבירות מסוג זה, במיוחד כאשר הן נעשות כלפי קטינים חסרי ישע ובתוך התא המשפחתי, שאמור להיות מבצרם.

בהתאם לאמור, יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם שנקבע.

עם זאת, יש להתחשב בכך שהנאשם כבן 47, אב ל-8 ילדים ובקושי העתידי של הנאשם להשתלב בחזרה בקהילתו, לאחר שירצה את עונשו. כמו כן, יש להתחשב בכך שהוא נעדר עבר פלילי - אם כי, אף נסיבה זו קיבלה מעמד מופחת בפסיקה, כאשר עסקין במסכת ארוכה של עבירות מין שאינה בגדר "מעידה חד פעמית" (ראו לעניין זה ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל).

9. לאור כל האמור, לאחר שעיינו בתסקיר נפגעת העבירה, שמענו את התובעת, את ב"כ הנאשם, את עדי ההגנה ואת הנאשם, בהתחשב בעבירות החמורות ובנסיבות בהן הורשע הנאשם ובנסיבות ביצוען ובשיקולים לקולא שמנינו, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 22 שנות מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו - 26.06.12.

ב. 24 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת מין שהיא פשע או עבירת אלימות.

ג. לא רק שהמקרה חמור במיוחד, אלא שגם תסקיר נפגעת העבירה קשה במיוחד והמתלוננת, ללא ספק, תזדקק לטיפול רבים, ממושכים ויקרים. הנאשם יפצה את המתלוננת, בסכום המרבי הקבוע בחוק, בסך של 258,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ג' כסלו תשע"ו, 15 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצובר, שופט אב"ד